

[Ole Bjørn Kraft.]

udarbejdede Liste over Stedfortrædere ikke er opført flere Stedfortrædere for Venstre i Bornholms Amtskreds, overføres Mandatet i Henhold til Valglovens § 52 og til nævnte Liste til Præstø Amtskreds, hvor J. Tvedegaard er Partiets første Stedfortræder.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling om Godkendelse af Gaardejer J. Tvedegaard som Medlem af Folketinget

vedtoges enstemmigt med 91 Stemmer.

Første Næstformand (Pinstrup): Udenfor Dagsordenen har Finansministeren Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende nu anmeldte Lovforslag.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal have den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 126 af 27. Juni 1927 om Statens Tjenestemænd*. Det Emne, som dette Lovforslag omhandler, er Spørgsmaalet om Assistentklassens Forhold og Oprettelse af et Antal Overassistentstillinger. Det er jo et gammelt Emne for den høje Rigsdag. Allerede i 1921 gjorde den nedsatte Sparekommission opmærksom paa det Misforhold, der i saa høj Grad bestod indenfor Assistentklassen i de tre store Etater, idet denne Assistentklasse var blevet stærkt overfyldt ved Antagelsen af de mange Elever, som Forholdenes Udvikling havde nødvendiggjort, uden at der var rimelige Avancementsforhold for dem. Jeg understreger, at det var netop Sparekommissionen, der fremkom med denne Betragtning, idet man ansaa Oprettelsen af saadanne nye Avancementsstillinger ikke blot som en Tilfredsstillelse for Tjenestemændene, men som en Foranstaltning af virkelig økonomisk Betydning for Statshusholdningen, fordi man derved kunde give de paagældende et Incitament til at vise Flid og Dygtighed i Tjenesten og en Mulighed for, at dette kunde lønne sig. Sparekommissionens Indstilling i saa Henseende er blevet tiltraadt af Lønningsraadet og fandt ogsaa Tilslutning i Folketingets Lønningsudvalg. Og siden den Tid er Sagen ikke død. Den har Gang paa Gang været fremme, men er ikke blevet ført til nogen endelig Afslutning. I Samlingen 1923—24 udtalte dog den daværende Trafikminister Slesager paa egne og paa Finansministerens Vegne, at Sagen vilde nu blive rejst efter Forhandling med de paagældende Organisationer og ført til Afgørelse. Saa

kom der imidlertid et Ministerskifte, og Trafikministeren i det socialdemokratiske Ministerium var stemt for at søge at afhjælpe Vanskeligheden for Trafiketaternes Vedkommende ved Oprettelse af et større Antal Kontrolstillinger, idet han var imod, at det, saaledes som Tjenestemandsgesandtsorganisationerne androg om, skulde være en obligatorisk Oprykning, der fandt Sted. I hvert Tilfælde henviste den daværende Trafikminister Friis-Skotte dette Spørgsmaal til Afgørelse ikke, hvor det var rejst, ved Normeringsloven, men ved Ændringer i den almindelige Tjenestemandsløve.

Oprettelse af et exceptionelt stort Antal Kontrolstillinger viste sig ikke at være nogen farbar Vej, hvorfor man maatte opgive den. Spørgsmaalet dukkede paa ny meget stærkt frem, og det vil være i ærede Medlemmers Erindring, at allerede i Samlingen 1926—27 lovede Trafikministeren i Lønningsudvalget at gøre denne Sag til Genstand for alvorlig Overvejelse fra Regeringens Side med Fremsættelse af Lovforslag som Maal, og i Foraaret dette Aar afgav Trafikministeren til Lønningsudvalget som Afslutning paa en Forhandling, der havde fundet Sted mellem ham og Lønningsudvalget, en bindende Erklæring om, at det var Regeringens Hensigt i Begyndelsen af indeværende Rigsdagssamling at fremsætte et Forslag angaaende Oprettelse af Overassistentstillinger under de tre store Etater, men saaledes, at det skulde være Stillinger, der skulde besættes efter Opslag og Udvalgelse og ikke ved obligatorisk Oprykning. Paa Grundlag af dette blev der af mig nedsat et Udvalg i Midten af Juni Maaned, og dette Udvalg afgav den 13. Oktober sin Betænkning. Udvalget bestod af Departementschefen for Finansministeriets første Departement som Formand og af tre repræsentanter for Administrationen i de tre store Etater samt af tre Repræsentanter for Tjenestemændene i de samme tre Etater, valgte af Centralorganisation II. Dette Udvalg blev anmodet om for det første at undersøge, hvorvidt der skulde være andre Etater end de tre store, hvor lignende Forhold gjorde sig gældende, som kunde begrunde Oprettelsen af saadanne Overassistentstillinger. Resultatet blev, som det nærmere udvikles i Udvalgets Betænkning, til hvilken jeg henviser, at der ikke var tilsvarende Forhold i de andre Etater. Hverken en saadan Avancementsmisere eller de øvrige særlige Forhold, som kendetegner Assistentstillingen i de store Etater, fandtes i de andre Etater. Dermed var det givet, at Reformen maatte omfatte de tre store